

Stampen en strelen



LIAM GALLAGHER Why Me? Why Not.

★★★★★

Eén van de onverzettelijke wetten in de popmuziek luidt: als een groep split, is het níét de zanger die wegdeemstert. Tenzij iemand anders met de merknaam aan de haal gaat. In het geval van Oasis blijft de merknaam tot nader order *on hold* en is het inderdaad **Liam Gallagher** die blijft bovendrijven, na een valse start met **Beady Eye** (een andere ijzeren popwet: vervang nooit een wereldmerk door een nieuw, minder goed bekkend merk). Oudere broer Noel schreef alle hits en klassiekers, maar het is Liam die nu volle zalen trekt, terwijl Noel per se, met wisselend succes, wil bewijzen dat hij niet teert op oude faam en ook vernieuwend werk kan afscheiden.

Liam Gallagher (en zijn gouden team achter de schermen) is instinctief pragmatisch. Hij opereert nog steeds met dat eeuwige air dat het hem allemaal overkomt en niets kan schelen, maar dat het hem wel toekomt (vandaar de perfecte titel van deze cd: 'Why Me? Why Not.', een mix van ongelof en arrogantie). Liam houdt stand, met de bereidwilligheid om wél op oude faam te teren



en tijdens tactisch geplande blitzoptredens zijn setlist te spekken met meer Oasisklassiekers dan Noel doet. Bovendien is het *our kid* (zoals Noel hem betuttelend blijft noemen) die op een paar 'Don't Look Back in Anger's na klinkt zoals Oasis klonk.

Het is verleidelijk om Liam Gallaghers teksten te interpreteren als sneeren aan het adres van z'n grote broer - 'You're a weasel (...), you're gonna burn until you behave'. De helft van deze plaat is stampen, de andere is strelen, zoals in schaaamteloze *love songs* als 'Now That I've Found You' en 'Halo'. De zelfverklaarde je-m'en-foutist blijkt zelfs in staat tot nostalgie ('*It was easier to have fun back when we had nothing / Nothin' much to damage / Back when we were damaged*'). Soms neigen die songs naar glamrock uit de seventies (**Slade**, **The Sweet**), op andere momenten waant Liam zich het *Mancunian* equivalent van **The Who** of **John Lennon** ('Once' wordt met een Liverpool accent gezongen), maar dat is wat te

hoog gegrepen. En de schaduw van **The Beatles** in hun psychedelische periode hangt zwaar over tracks als 'Why Me? Why Not.' en 'The River', die zeer behoorlijk klinken omdat je er Beatlesiaanse walrussen en aardbeievelden in hoort.

Natuurlijk wordt Liams comeback in Engeland gezien als een meesterzet, en deze plaat als een half meesterwerk. Maar het is daar een stuk cooler om met Liam te dwepen dan met **The Chief**. Wij zijn iets nuchterder en luisteren met onze oren. Liams enige commentaar bij deze nieuwe cd is: '*Let's face it: it's boring without me.*' Op 8 februari 2020 kan wie dat wil in Vorst Nationaal verifiëren in welke mate dat klopt. Wat deze plaat betreft, klopt het half: 'Live Forever' heeft wellicht het eeuwige leven, maar Liam Gallaghers songs hebben dat een stuk minder. Niettemin is deze plaat meer dan goed genoeg om hem gezichtsverlies te besparen en om Noel verbaasd en ongerust te doen opschrikken omdat hij voorbijgestoken dreigt te worden. (ss)



GIRL BAND The Talkies

★★★★★

Girl Band = The Fall + techno + gitaren die klinken als schuurmachines en zuigermotoren. De mannen uit Dublin maken lekker viezige herrie voor mensen die houden van Liars, The Jesus Lizard en de snottebellen uit de neus van hun lief slurpen. De eerste woorden van frontman Dara Kiely - 'Apple, penny, table' - worden door psychiaters gebruikt om mentale scheefgroei op te sporen. Kiely schreeuwt alsof hij al zijn niet-bevredigde kinderbehoeften opnieuw kan voelen. De songtitels alleen al: 'Laggard' (treuzelaar), 'Akineton' (een antiparkinsonmiddel) en 'Albophobia' (eibofobie, angst voor - haha - palindromen). Die laatste begint als het treiterigste van Swans, en eindigt in een haka van de Maori. Kijk uit, want dit is héél hard spul! (gvn)



STEF KAMIL CARLENS Making Sense of Infinity

★★★★★

Friday! Friday! Het zal nog niet zijn! De wonderlijkste telg van **dEUS** en andere boeiende ensembles, Moondog Jr. bijvoorbeeld, maakt er werk van op deze plaat, die krinkelt en winkelt als een waterding, met 't zwarte *kabotseken* aan. Ik wilde al lang Guido Gezelle eens citeren in een platenbespreking. Carlens is een liedjesfluisteraar die met zachte stem betovering over onze hoofden uitstrooit, en hier is hij in zeer grote vorm. Al roept hij ook bijwijlen: verrassend. Zorgvuldige, ragfijn gearrangeerde

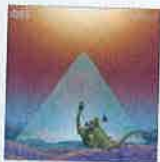
liederen die in een al even zorgvuldige persmap uitgebreid geduid worden, met YouTube-links en al. De onderwerpen zijn veelsporig en interessant. Muziek die ergens over gaat: het is eens iets anders. De plaat klinkt ook kristalhelder: er is twee jaar aan geknutseld, en toch slaagt Carlens erin om elk nieuw lied te doen klinken of het ter plekke werd uitgevonden, de ingewikkelde structuren ten spijt. Onmogelijk om hier één hoogtepunt aan te duiden: het zijn er negen. *Friday* nog aan toe! (mc)



BLINK-182
Nine

★★★★★

Blink-182 blijft in de States een giga-act, waar elke plaat goud scoort. Eerder dit jaar speelden ze er in stadions met Lil Wayne – het is zeker geen eenkennige groep. 'Nine' is de tweede plaat met Matt Skiba van Alkaline Trio als zanger-gitarist. Zijn zwartgallige inborst levert samen met het sublieme slagwerk van Travis Barker een verrassend aardige plaat op. Weinig domme grapjes, en zelfs een diverse sound – 'Darkside' is een goede single in het genre, en op de tweede helft van de plaat goochelt de groep zelfs met *math rock*. Als ik 15 was en nog skateboardde, zou ik hier plat voor gaan. (vc)



M83
DSVII

★★★★★

M83 staat op 15 miljoen lichtjaar van de aarde – het sterrenstelsel, niet de band. Dat moet een pijnlijk onderscheid zijn

voor Anthony Gonzalez, die de grond onder zijn voeten in toenemende mate lijkt te betreuren. Zijn tweede 'Digital Shades', een slaapkamerproject dat hij in 2007 is begonnen, is soms ambient, elders softrock en overal heel erg *out there*. Gonzalez laat zijn synths, blazers en snaren dwalen door zonderlinge landschappen, sporadisch bekleet met melodieën. Het geheel is een flauw doorslagje van wat Brian Eno en Cocteau Twins decennia geleden met veel meer gratie deden. En als een toetsenarpeggio dan eens mooi in mijn hoofd twinkelt, doet het vooral terugdenken aan Gonzalez' eigen, veel mooiere werk op 'Hurry Up, We're Dreaming'. Die molensteen heeft hij zelf rond zijn nek gehangen. (pww)



PETER GABRIEL
Flotsam and Jetsam

★★★★★

130 woorden toegemeten krijgen om 62 onuitgegeven tracks van Peter Gabriel te bespreken – twee woorden per track – is onbegonnen werk. Er zijn covers ('Strawberry Fields', 'Summertime', 'Suzanne'), soundscapes, remixes ('Steam', 'Mercy Street', 'Blood of Eden'), instrumentale versies van hits (soundtracks op zoek naar een film), B-kantjes, liveversies, herwerkingen ('Games Without Frontiers'), onuitgegeven songs en polyglotte probeersels ('Jetzt kommt die Flut', iemand?) uit de periode 1980 tot 2010. Enkel verkrijgbaar als digitale download of stream, niet op cd, dus je kunt kieskeurig zijn en enkel de allerbeste tracks kopen. Ik neem zeker 'Mother of Violence', 'I Don't Remember' en 'Slowburn'. En voor het beste van Peter Gabriel geldt ook bij deze collectie: je krijgt in het beste geval veel waar voor weinig geld. (ss)

U draait, wij vragen

Tom Helsen: 'I'm Too Sexy'

'Seven' heet de nieuwe van Tom Helsen, en hij stelt ze op 30 september voor in Het Depot in Leuven. Hebben wij toevallig geen zeven vragen klaarstaan?

HUMO Waar luister je momenteel naar?

TOM HELSEN «Ik heb bij het opruimen een doos oude cd's teruggevonden, en sindsdien vertoef ik opnieuw in de jaren 90: Afghan Whigs, Smashing Pumpkins... Gek hoe die platen in mijn geheugen zijn gegrift. Ik ken 'Gish' nog altijd vanbuiten.»

HUMO Wat is je favoriete plaat aller tijden?

HELSEN «Gentlemen' van Afghan Whigs. Dat is een plaat die je meezuigt in een sfeer. Op mijn iPod staat nog altijd 'My Curse' belangrijk te wezen. Straf dat Greg Dulli het beste nummer van de plaat door een vrouw heeft laten inzigen. Het heeft me op het idee gebracht om ook een plaat te maken met enkel vrouwenstemmen.»

HUMO Wat is de eerste plaat die je ooit hebt gekocht?

HELSEN «Dankuwel!' van Hugo Mathysen. Ik

had hem zien optreden in een obscuur zaaltje in Aarschot, ik kende de liedjes uit het tv-programma 'Lava' van Kamagurka en Herr Seele, en ik vond dat geweldig.»

HUMO Welke muzikant wilde je vroeger worden?

HELSEN «Ik ben laat muzikant geworden. Toen ik jong was, skatete ik en wilde ik Tony Hawk worden, zoals iedereen.»

HUMO Wat is je guilty pleasure?

HELSEN «'I'm Too Sexy' van Right Said Fred.»

HUMO Wat zing je onder de douche?

HELSEN «Dingetjes waar ik aan werk: ik zoek dan naar een refrein of een strofe of zo.»

HUMO Wat is de beste muziek voor zaterdagavond en zondagochtend?

HELSEN «Ik ben een grote Dua Lipa-fan, dat past perfect op een zaterdagavond. Op zondag mag het Guido Belcanto zijn. Mijn moeder was een grote fan toen ik kind was, en elke zondagmorgen draaide ze zijn platen grijs.» (mvst)



Songs van de week



Portland Killer's Mind

En wij maar denken dat we Portland onderhand kenden, na 'Lucky Clover' en 'Pouring Rain'. 'Killer's Mind' is een verraderlijk simpel synthpopliedje met een lieflijk refrein en een donker randje.



Soccer Mommy Lucy

De Amerikaanse Sophie Allison doet het onmogelijke en maakt als Soccer Mommy de skaterrock uit de nineties geloofwaardig. Check nieuwtje 'Lucy' en het onverwoestbare 'Cool' uit 2018.



Dave God's Eye

Niét The 1975, Idles of Slowthai, maar de eloquente rapper Dave won de prestigieuze Mercury Prize. Ontdek de toekomst van de Britse muziek via het broeierige 'God's Eye'.